

tor antages, og det er da en Selvfølge, at den Byrde for Kongerigets Beboere, som følger af, at det alene maa bære Udgifterne til de sælles Statsnødenheder, vil formindstes i samme Grad. Paa den anden Side maa det erindres, at der altid er endeel Udgifter, som i Almindelighed maae finde Sted i det løbende Finantsaar udover, hvad der i selve Finantsloven er vedtaget. Vi have jo allerede Erfaringer for os, hvorledes Tillægsbevillingslovene isaahenseende stille sig, og det er ikke blot Udgifterne til Krigsministeriet, der ere saa afvigende i de forskjellige Aar, at Intet med Sikkerhed lader sig beregne derom for Fremtiden, men det gjælder ogsaa med Hensyn til Udgifterne til de civile Bestyrelsesgrene. Hvorvidt og hvornaar det vil være muligt at formindste den Troppestyrke, som for Diebliffet behøves i Slesvig, kan ikke med Sikkerhed beregnes, skjøndt Udgifterne i saa Henseende ere ret lovende, og man maa saaledes være beredt paa, at der kan blive Spørgsmaal om, at det Overskud, som ellers ved næste Finantsaars Udløb kunde anslaaes til omtrent det samme Beløb som det, hvormed Finantsaaret begyndte, kunde formindstes. Naar man imidlertid skulde kunne vedligeholde et saadant Overskud fra det ene Aar til det andet, maa det ogsaa erindres, at det for det næste Aar kun fremkommer derved, at de Afdrag paa Statsgælden, som skulde have fundet Sted i det næste Finantsaar, nemlig Indfrielsen af 3 Millioner Creditbeviser, paaregnes at kunne undgaaes for den allerstørste Deel ved Creditbevisernes Convertering til Statspapirer, saaledes at man suaar de Penge, som skulde have været anvendte til Creditbevisernes Indfrielse, tilovers deels som constant Beholdning, og deels saa disponible, at de kunne placeres som Reservefond. Under de nærværende Forhold troer jeg, at det maa biliges, at Regjeringen ikke er fremkommen med Forslag af den Art, som deelsviis blev forelagt i det første Finantslovsforslag om Reserve-

fonden. Det er nemlig umuligt at gjøre det paa en saa udtømmende Maade, som Regjeringen maatte ønske, og den maa derfor forbeholde sig det til roligere Tider. Men jeg troer ikke, at det kan paatvives, at det Beløb, som ved det næste Finantsaars Udløb calculatoriff kan opgives at ville blive tilovers, ikke vil være af et saadant Omfang, at det kan siges at være urigtigt at have det, i det Mindste en kort Tid, som constant Beholdning, eller placeret i Effecter, som passende kunne henregnes til Reservefonden. Det er jo det ærede Thing bekjendt, hvorledes Reservefonden efterhaanden er bleven opbrugt, saaledes at det, der er tilbage af den, er af en meget ringe Betydning, og jeg troer ogsaa, at det har været temmelig almindeligt erkjendt, at Danmarks hele Stilling fordrer, at man, om end den contante Beholdning ikke behøver at være saa stor, dog er nødsaget til at have en let disponible Reservefond af en klæffelig Størrelse, for at kunne imødegaae de forskjellige Eventualiteter, og for at de Forviklinger, som Danmarks Stilling i Europa, den hele Stilling, der indtager i det europæiske Statsystem, maatte kunne bringe det i, derved kunde forbygges, eller i alt Fald imødegaaes med tilstrækkelig Kraft. Det nærmere Forslag i saa Henseende vil i sin Tid kunne fremkomme; her troer jeg, det er tilstrækkeligt at paavise, hvorledes de Beholdninger, Statskassen maatte være i Besiddelse af ved Udløbet af næste Finantsaar, ikke ere af større Omfang, end at der er skjellig Grund til nu at affee fra en endelig Bestemmelse om deres Anvendelse. — Med Hensyn til det særegne vanskelige Forhold, hvort Kongeriget Danmark staaer til de øvrige Landsdele under de nærværende Tidsomstændigheder, forsaavidt angaaer de sælles Statsnødenheder, da troer jeg ikke, at det er let muligt i dette Diebliff at klare dette Forhold paa en tilfredsstillende Maade.